

Gunnar Ekelöf:

EN DIKT

Kaftanen har jag bränt
som jag fick vid porten;
den värmde inte mina händer
Han som satt där på tronen var tyst
endast Veziren med händerna korsade
på magen
till tecken på underdånighet
upplät sin mun till ett tal som jag inte
förstod
förrän efteråt

Nu hemkommen
fast jag inte mer kan se mina berg
hör jag bäras bud
av tartariska kurirer:
"Ge mig Kurdistans aska
Ge mig blodet av Armenien
Utplåna sjön Van
Ge mig Pelopónessos' aska
Verkställ!"
— Och dessa fega krymplingar
paschor av trenne svansar
är på väg, som här har hörts
Aska! Aska? Vad är de skapta av
annat än sin egen aska? Förströdd för vind
Våra berg av aska, verkliga

Våra bakhåll av aska . . .

Det kommer den dag då Konstantinija faller
— Aska är jag då
men min dotter lever
och hennes döttrar
skall också föda
Och hennes döttrar
skall också älska och vårda älskade
förbinda de blödande
och leda de bländade hem

Genom den skumma världen
till den nästa
som är svart
och ljus —
Ty vad är väl vårt ljus
och vad är väl vår natt
annat än fläckar smuts sorg
Dock är segern vår

1965

◆ "En dikt" kommer från Gunnar Ekelöfs
lyriska kvarlåtenskap. Den hör hemma i mo-
tivkretsen kring diktsamlingen "Diwan över
fursten av Emgion".